

DEN RØDE KONKURRENCESSTAT

Af Asger Aamund, den 25. april 2014

I 2030 vil den kinesiske og indiske økonomi være større end EU's økonomi. Noget tyder således på, at vi i EU må tage os sammen ikke mindst i udkants-EU, hvor Danmark er placeret. Vores konkurrenceevne styrtdykker, og der er derfor rigelig plads til forbedring, men der er ingen, der gør noget ved det. Det arbejdende Danmark kunne derfor ånde lettet op, da finansminister Bjarne Corydon erklærede Danmark for 'konkurrencestat'. For os, der har tilbragt årtier i den internationale konkurrences skyttegrave, var udnævnelsen af Danmark som konkurrencestat de bedste nyheder, vi kunne få. Undersøgelser af Rasmus Ankersen viser, at hvis man vil vinde OL-guld i 800 meter løb, skal man investere omkring 10 000 træningstimer i projektet. Hvis man vil være en konkurrencedygtig virksomhed, skal man kunne fremstille produkter, der kombinerer pris, kvalitet og service således, at kunderne foretrækker netop vores produkter og ikke konkurrenternes. Og hvis man vil være en konkurrencedygtig nation, skal man kunne skabe den folkelige velstand, der er forudsætningen for et førsteklasses serviceniveau til borgerne. En konkurrencestat skal i kappestrid med andre stater tiltrække kapital, teknologi, skarpe virksomheder og kloge hoveder, der netop udgør forudsætningen for velstanden og dermed for velfærden. At vinde i konkurrencen kræver således flid, sved og tårer.

Hvem er så de førende konkurrencestater i dag? Det er først og fremmest den amerikanske delstat, Californien, der aktivt har satset på at blive en global vækst- og velstandsdynamo. Man har nået dette mål ved at etablere ideelle vilkår for iværksættere af alle slags: IT, biotek, service, underholdning vinbønder og frugtavlere. Sammenlignet med Danmark har Californien et attraktivt skattesystem, fine finansieringsmuligheder for iværksætterne og hurtige etableringsprocedurer for nye virksomheder. Også Israel er en moderne konkurrencestat. Erhvervsliv og stat arbejder snævert sammen om at gøre Israel til en førende udbyder af avanceret informationsteknologi. I dag er der på NASDAQ-børsen i New York noteret flere israelske high tech virksomheder end Frankrig, Tyskland og Storbritannien kan opvise tilsammen. Der er næppe et eneste computersystem på verdensmarkedet i dag, der ikke indeholder israelsk know how. Også den lille ø-stat i Fjernøsten, Singapore, har ved fremsynethed og tæt samarbejde mellem stat og erhvervsliv placeret sig som en førende konkurrencestat. Singapore er en magnet for kapital, teknologi og kompetente virksomheder, der tilsammen har skabt en super-vækst økonomi med en per capita indkomst, der ligger milevidt over den danske. Industrimagnaten Marcus Wallenberg lagde i et interview i Berlingske tidligere i år ikke skjul på, hvad den moderne konkurrencestat skal kunne præstere i en globaliseret økonomi: " Et tæt samarbejde mellem stat og erhvervsliv om en bred vifte af faktorer, som er vigtige for at fremme konkurrencekraften i samfundet. Det handler blandt andet om gode vilkår for iværksættere, infrastruktur, uddannelse, risikovillig kapital, skattesystem og arbejdsmarkedslovgivning."

Hvordan går det så for Corydon med at realisere en konstruktiv arbejdsplan for den danske konkurrencestat? Corydons første forsøg var jo den skarpe strategi om de 12 minutter, der skulle føre Danmark ind i et nyt opsving. Det var en opfordring til det arbejdende Danmark om at løbe 12 minutter hurtigere hver dag, således at der kunne blive flere overførselsindkomster til det flertal af vælgerkorpset, der står uden for arbejdsmarkedet. Og som bestemmer, hvem der skal være statsminister i Danmark. Denne strategiske genistreg er nu afløst af finansministerens nye Vækstplan.dk, som er regeringens svar på Californien, Israel og Singapore. Hovedelementerne er en reduktion af hotelmomsen og en symbolsk

nedsættelse af selskabsskatten. Men i virkeligheden er Bjarne Corydons omdannelse af Danmark til konkurrencestat forankret i Vækstplan.dk 2, som er et produkt af det stærke DDR-gen, som er dominerende i regeringens anatomi. Det er en grundopfattelse hos den moderne socialdemokrat, at borgernes penge har det bedst i statens lommer. Kun en kompetent formynderstat kan sikre økonomisk vækst og velstand i social balance. Jo større del af den økonomiske samfundskage, der administreres af staten, jo bedre for samfundet. Det er derfor, at pejsebrændeskatten er konverteret til en stigning i indkomstskatten. Det er derfor, at trafikbøder er blevet forhøjet sammen med stigende afgifter på jord, pensionsudbetalinger, energi, kaffe og el-pærer. Det er derfor, at vi skal betale 500 kroner til statskassen for at blive lagt i en kiste, hvis vi dør på et hospital. I en socialdemokratisk optik er Danmark blevet en konkurrencestat, når staten, der nu hedder 'Fællesskabet', besidder den endelige dispositionsret over hver enkelt danskers private økonomi, som nu er alt andet end privat. I den moderne danske konkurrencestat kan børnefamilierne end ikke holde liv i deres afkom uden en check fra 'Fællesskabet'.

Da Bjarne Corydon proklamerede Danmark som konkurrencestat, blev der omgående ballade i det gamle arbejderparti. Udkantsminister Carsten Hansen blæste til modangreb og tordnede overalt i pressen mod Corydons vision. Ifølge Carsten Hansen skulle Danmark være alt andet end en konkurrencestat, nemlig et samfund præget af fodslaw, sammenhængskraft og solidaritet med de svageste, som i dag er de fleste. Efterfølgende gav finansministeren et interview til Politiken, hvor han på en hel avisside fik lejlighed til at klarlægge sin plan for konkurrencestaten. Ifølge finansministeren er konkurrencestaten mere et 'politisk mulighedsrum', som udgør 'en videreudvikling af velfærdsstaten med et højere ambitionsniveau'. Farvel, konkurrencestat, som i regeringens version viste sig lige så livsduelig som en lagkage i regnvej. Ingen uenighed mellem Carsten Hansen og Bjarne Corydon. Udkantsministeren kan igen sove roligt om dagen. Og den velsignede gravfred har atter sænket sig over Socialdemokratiet.